

Sygn. akt II Ca 545/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sławomir Krajewski
Sędziowie:	SSO Iwona Siuta SSO Małgorzata Grzesik (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Dorota Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 listopada 2015 roku w S.

sprawy z powództwa **B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.**

przeciwko **P. Ż.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 21 stycznia 2015 roku, sygn. akt I C 2149/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. na rzecz pozwanego P. Ż. kwotę 1200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt II Ca 545/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie I Wydział Cywilny, oddalił powództwo (I) oraz zasądził od pozwanego B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. na rzecz powoda P. Ż. kwotę 2.417 zł tytułem kosztów postępowania (II).

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach:

W dniu 16 lipca 2008r. powód P. Ż. zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. umowę pożyczki nr NP (...).

Postanowieniem z dnia 12 lipca 2011 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział IX Egzekucyjny w sprawie o sygnaturze IX Co 5200/11 nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu

z dnia 21 czerwca 2011 r. na rzecz wierzyciela (...) Bank S.A. z siedzibą we W. przeciwko pozwanemu z ograniczeniem możliwości prowadzenia postępowania egzekucyjnego na podstawie tego tytułu do kwoty 60.898,23 zł.

Umową przelewu wierzytelności z dnia 30 listopada 2012 r. (...) Bank S.A. z siedzibą we W. zbyła swoje wierzytelności w stosunku do dłużników wynikające z zaciągniętych i niespłaconych pożyczek, kredytów i kart kredytowych na rzecz B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G.. W wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda z dnia 04 czerwca 2013 r. wskazano, iż w dniu 30 listopada 2012 r. powód nabył od (...) Bank S.A. w wyniku cesji wierzytelności z umowy kredytu gotówkowego z dnia 16 lipca 2008 r. wierzytelność na kwotę 31.506,46 zł wobec pozwanego, a kwota wymagalnej wierzytelności wynosi 33.397,97 zł, w tym kapitał 18.111,27 zł, odsetki 14.490,75 zł oraz koszty 795,95 zł, zaś wysokość rocznej stopy procentowej odsetek umownych na dzień 4 czerwca 2013r. wynosi 18%.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji stwierdził, iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd Rejonowy podniósł, iż nie podzielił stanowiska pozwanego w zakresie wymogu udzielenia przez dłużnika zgody na przelew wierzytelności dokonany przez wierzyciela. Zaznaczył, iż w orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym w przypadku dłużnika banku, będącego kredytobiorcą, bank może dokonać przelewu wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego bez zgody tego dłużnika. W związku z powyższym Sąd za chybiony uznał zarzut pozwanego dotyczący nieważności umowy cesji wierzytelności z uwagi na brak wyrażenia zgody na jej zawarcie przez pozwanego a co prowadziło do wniosku, iż do zawarcia wyżej wymienionej umowy doszło w sposób zgodny z prawem.

Sąd I instancji zauważył jednakże, iż zgodnie z powszechnie akceptowalnym poglądem, dla ważności umowy cesji wierzytelności konieczne jest dokładne opisanie w tej umowie wierzytelności będącej przedmiotem podejmowanej przez strony czynności prawnej. Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia.

Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości, iż w treści umowy z dnia 30 listopada 2012 r. nie zostały sprecyzowane wierzytelności, które nabył powód od (...) Banku S.A. Jedynym opisem wierzytelności będących przedmiotem wskazanej umowy dostępnym Sądowi było stwierdzenie zawarte w § 1 umowy, które to stwierdzenie nie zawiera w sobie żadnych informacji pozwalających chociażby na podjęcie próby zindywidualizowania wierzytelności, jakie stanowić miały przedmiot umowy. Sąd I instancji nadmienił, iż mając na uwadze brzmienie umowy nie mógł przyjąć, że dotyczyła ona w rzeczywistości wierzytelności banku względem pozwanego, gdyż brak w niej nie tylko jakichkolwiek danych identyfikujących wierzytelności ale również brak jest oznaczenia dłużników, których wierzytelności miały zostać przeniesione na powoda.

Sąd Rejonowy wskazał, iż według zapisów umowy listę wierzytelności będących przedmiotem umowy z dnia 30 listopada 2012 r. określał załącznik nr 1, stanowiący integralną część tej umowy. Jednakże powód nie przedstawił w niniejszym postępowaniu tego załącznika, chociażby zanonimizowanego w zakresie, w którym załącznik ten odnosił się do okoliczności niezwiązanych z niniejszą sprawą. Zamiast załącznika nr 1 powód przywołał jedynie wyciąg z niego. W ocenie Sądu moc dowodowa przedłożonego dokumentu budzić musi uzasadnione wątpliwości. Zauważył, iż wyciąg ten został opatrzony pieczęcią i podpisem M. R. zaś powód nie wykazał aby osoba ta była uprawniona do składania oświadczeń w imieniu którejkolwiek ze stron umowy przelewu.

Według Sądu I instancji umieszczenie w umowie zapisu, zgodnie z którym dane dłużników w stosunku, do których wierzytelności nabywa powód zawarte są w załączniku nr 1 do umowy jest oczywiście dopuszczalne, jednakże w momencie gdy powód zamierza dochodzić przysługujących mu względem któregośkolwiek z dłużników roszczeń powinien on w sposób nie budzący wątpliwości wykazać, iż faktycznie wierzytelność w stosunku do określonego dłużnika przysługuje mu, i że jest legitymowany do wystąpienia w danej sprawie na drogę postępowania sądowego.

Sąd Rejonowy stwierdził, iż w niniejszym postępowaniu powód zaniechał wykazania powyższych okoliczności. Dodał, iż nie można uznać za dowód przelewu wierzytelności przysługującej (...) Bank S.A. względem pozwanego samej umowy, pozbawionej jakichkolwiek informacji umożliwiających indywidualizację wierzytelności będących jej przedmiotem oraz wyciągu z załącznika nr 1 do umowy podpisanego przez osobę, której umocowanie do składania oświadczeń w imieniu którejkolwiek ze stron umowy przelewu wierzytelności nie zostało wykazane.

Sąd doszedł do przekonania, iż dokumenty stanowiące według powoda potwierdzenie zgłaszanych roszczeń nie wykazują w rzeczywistości, aby powód nabył wierzytelność przeciwko pozwanemu i wstąpił w prawa dotychczasowego wierzyciela, co z kolei uprawniałoby go do żądania spełnienia świadczenia mającego wynikać z umowy pożyczki z dnia 16 lipca 2008 r. Jednocześnie niewątpliwym jest, iż to właśnie na powodzie spoczywał obowiązek wykazania tych okoliczności, w związku z czym nie przytaczając odpowiednich dowodów na poparcie swoich twierdzeń powód naraził się na ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, gdyż na mocy przepisu art. 6 k.c. osoba wywodząca skutki prawne z danego faktu ma obowiązek udowodnienia tego faktu. Sąd I instancji nadmienił, iż powód nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne poprzez niewykazanie, iż rzeczywistości przysługuje mu w niniejszej sprawie legitymacja czynna. Skoro zaś powód nie posiada legitymacji czynnej w przedmiotowej sprawie, to tylko z tej przyczyny, bez konieczności rozważenia dalej idących zarzutów pozwanego, brak było podstaw do uwzględnienia powództwa, co skutkowało jego oddaleniem.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się powód, który w wywiedzionej apelacji zaskarżył wyrok w całości i wniósł o jego zmianę i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych za I i II instancję, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i pozostawienie temu sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

Skarżący zarzucił wyrokowi:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez bezpodstawne przyjęcie przez Sąd I instancji jakoby powód nie udowodnił cesji wierzytelności dochodzonego roszczenia, mimo iż w dokumentacji sprawy znajdują się zarówno wyciąg z umowy cesji jak i wyciąg z załącznika do tej umowy zawierający dane nabytej wierzytelności, umowa zawarta przez pozwanego z poprzednim wierzycielem, postanowienie o nadaniu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności, jak również wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda;
2. naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez wyjście poza zasadę swobodnej oceny dowodów i dowolne przyjęcie, że przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, umowa cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika do umowy cesji nie stanowią dowodu nabycia wierzytelności w danej wysokości, mimo, iż okoliczność ta wynika wprost z przedmiotowych dokumentów;
3. naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. polegające na błędnym uznaniu przez Sąd, że strona powodowa nie przedłożyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń oraz wniosków, z których wywodzi skutki prawne;
4. nierozpoznanie istoty sprawy.

W uzasadnieniu apelujący podniósł, iż przedłożył do akt sprawy szereg dokumentów, które w pełni uzasadniały zasadność dochodzonego roszczenia, tak do co zasady, jak i wysokości. Wskazał, iż oprócz umowy pożyczki zawartej przez pozwanego z (...) Bank SA, postanowienia o nadaniu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności oraz wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda, obrazującego wysokość zadłużenia na dzień 04.06.2013 r., złożył do akt sprawy odpis umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika oraz rozliczenie wierzytelności. Skarżący nadmienił ponadto, że w piśmie procesowym z dnia 06.12.2013 r. złożył wniosek o przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach postępowania klauzulowego prowadzonego przez Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie (sygn. akt IX Co 5200/11) na okoliczność zawarcia Umowy przez pozwanego z

poprzednim wierzycielem, treści zobowiązania zaciągniętego przez pozwanego, istnienia zadłużenia z uwzględnieniem wysokości poszczególnych jego składowych oraz zasad ich naliczenia.

Apelujący uznał zatem, iż nie było żadnych podstaw, by podważać wysokość wierzytelności nabytej umową cesji z dnia 30.11.2012 r., albowiem zarówno przedłożona umowa pożyczki, jak i wyciąg z umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika są dowodami wiarygodnymi, w pełni dokumentującymi powyższe dane.

Skarżący podkreślił, że przedłożona przez niego umowa cesji wierzytelności z dnia 30 listopada 2012 r. jednoznacznie wskazuje strony umowy oraz przedmiot umowy, którym zgodnie z jej treścią był przelew wierzytelności oraz przeniesienie odnośnych zabezpieczeń przez Bank na Nabywcę (powoda) na warunkach określonych w umowie. Zawarta między stronami umowa zawierała zatem wszelkie podmiotowo oraz przedmiotowo istotne elementy, by uznać ją za skuteczną. Sąd I instancji dokonując natomiast odmiennej oceny naruszył art. 65 k.c. w zw. z art. 509 k.c. Bezsporne jest bowiem, że celem stron wskazanej umowy była właśnie cesja wierzytelności, co wynika bezpośrednio z treści jej postanowień.

Apelujący nie zgodził się także z wnioskiem, że przedłożony przez niego wyciąg z załącznika do umowy cesji wierzytelności nie może zostać uznany za dowód potwierdzający nabycie przedmiotowej wierzytelności. Podniósł, iż w załączniku tym - złączonym z umową cesji wierzytelności, wskazano między innymi: kwotę kapitału, kwotę odsetek oraz kosztów naliczonych przez bank. Skarżący podkreślił przy tym, iż precyzuje on dokładnie kto jest dłużnikiem (imię i nazwisko pozwanej, adres zamieszkania i nr pesel), co więcej z jakiego tytułu (nr umowy). Dodał, iż w powyższym dokumencie znajduje się również liczba porządkowa załącznika. Tym samym zdaniem apelującego w załączniku do umowy cesji wierzytelności zostały zawarte wszystkie niezbędne dane do tego, aby można było zweryfikować, czy i w jakiej wysokości cesja następowała względem danej umowy i osoby. Skarżący nadmienił, iż umowa cesji wierzytelności z dnia 30.11.2012 r. dotyczyła sprzedaży całego portfela wierzytelności, obejmującego kilkadziesiąt tysięcy wierzytelności, w związku z czym jedyną istotną dla sprawy treść zawierał w rzeczywistości wyłącznie załącznik do tej umowy, zawierający spis wszystkich zakupionych wierzytelności. Zdaniem apelującego nie posiada on technicznej możliwości przeprowadzenia dowodu z całego dokumentu bez ujawniania danych osobowych pozostałych dłużników. Ze względu na to, że załącznik nie odzwierciedlał całego dokumentu, nie mógł zostać poświadczony za zgodność z oryginałem, a podpisany został jedynie przez pracownika strony powodowej. Skarżący zauważył, iż z uzasadnienia wyroku wynika, że Sąd I instancji odmówił rzeczonemu dokumentowi wiarygodności właśnie ze względu na fakt, że wyciąg z załącznika do umowy cesji wierzytelności stanowił wydruk z załącznika do umowy cesji i nie został on podpisany przez osobę uprawnioną do składania oświadczeń woli w imieniu którejkolwiek ze stron umowy przelewu wierzytelności. W związku z tym apelujący zwrócił uwagę, iż sporządzenie dokumentu w postaci wyciągu z załącznika do umowy cesji wierzytelności jest czynnością czysto techniczną, stąd też nie ma potrzeby, aby pod ww. dokumentem widniały podpisy osób wymienionych w treści umowy cesji (będące de facto członkami zarządu spółki). Podkreślił przy tym, że argumenty Sądu I instancji w żadnym wypadku nie mogą przesądzić o ewentualnym nieudowodnieniu przez powoda faktu nabycia skonkretyzowanej wierzytelności w dochodzonej pozew wysokości.

Skarżący ustosunkowując się do oceny mocy dowodowej wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu, podniósł, iż wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu stanowi wyjątkowo jednoznaczne potwierdzenie faktu zaksięgowania danej wierzytelności w księgach tego funduszu, a tym samym stanowi ewidentny dowód nabycia danej wierzytelności.

Dodał, iż strona pozwana była zawiadomiona o cesji wierzytelności oraz wezwana do zapłaty i nie kwestionowała ona faktu cesji.

Zdaniem skarżącego, już sam fakt przekazania mu przez poprzedniego wierzyciela całości dokumentacji sprawy, ściślej: zawartej przez pozwaną umowy i postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności b.t.e., jednoznacznie świadczy o nabyciu przez niego tej wierzytelności. Oczywiście jest bowiem, że bank z uwagi na przepisy Prawa bankowego oraz ustawy o ochronie danych osobowych nie jest uprawniony do przekazania takiej dokumentacji bez podstawy prawnej.

W ocenie apelującego bezsporne jest że Sąd I instancji rażąco naruszył omawiane w apelacji przepisy, co doprowadziło do nierozpoznania istoty przedmiotowej sprawy, jak również doprowadziło do negatywnych skutków procesowych poprzez wydanie wyroku oddalającego. Według skarżącego Sąd powinien dokonać logicznej i spójnej oceny całości materiału dowodowego. W szczególności zaś należało aktywną postawę procesową powoda ocenić na gruncie przepisu art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. Sąd Rejonowy tymczasem dokonując błędnej oceny jego zachowania, oddalił powództwo.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji strony powodowej w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługiwała na uwzględnienie.

Ustalenia i ocena stanu faktycznego zawarta w orzeczeniu Sądu Rejonowego nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego. Sąd II instancji w całości podziela zatem wnioski Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne, czyniąc integralną częścią poniższych rozważań.

W ocenie Sądu Odwoławczego w sporządzonym uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący wskazał tok rozumowania, którym kierował się wydając zaskarżone orzeczenie, umożliwiając tym samym kontrolę jego prawidłowości, tak stronom postępowania, jak i obecnie Sądowi II instancji przez pryzmat wszystkich wyartykułowanych w apelacji zarzutów.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się w postępowaniu Sądu I instancji przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, czy też jakichkolwiek innych uchybień prawa materialnego czy procesowego.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji ustalając istotną w sprawie okoliczność faktyczną, a mianowicie, czy doszło do cesji wierzytelności, nie dopuścił się w tym zakresie naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c.

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału", a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1966 r., II CR 423/66, OSNPG 1967/5-6/21; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, Nr 10, poz. 382; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, Lex, nr 80266; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00, Lex, nr 80267). Jak ujmuje się w literaturze, moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, zaś wiarygodność decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę. Przyjmuje się jednocześnie, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (vide uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980/10/200; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000/17/655; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2000 r., III CKN 1049/99, Lex nr 51627; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, Lex nr 52624; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, Lex nr 52589; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, Lex nr 52544; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca

2001 r., II UKN 423/00, OSNP 2003, Nr 5, poz. 137; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 859/00, Lex nr 53923; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, Lex nr 55499; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, Lex nr 56906; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, Lex nr 80273).

Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 19 czerwca 2008 r. (I ACa 180/08, LEX nr 468598), jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Dla skuteczności zarzutu naruszenia wyżej wymienionego przepisu nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Zwalczenie swobodnej oceny dowodów nie może, więc polegać li tylko na przedstawieniu własnej, korzystnej dla skarżącego wersji zdarzeń, ustaleń stanu faktycznego opartej na własnej ocenie, lecz konieczne jest przy tym posłużeniu się argumentami wyłącznie jurydycznym wykazywanie, że wskazane w art. 233 § 1 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wynik sprawy (analogicznie Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 lipca 2008 r., VI ACa 306/08).

W przedmiotowej sprawie Sąd I instancji w sposób prawidłowy ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy i na tej podstawie stwierdził, iż powód nie wykazał, aby doszło do cesji wierzytelności.

Powód twierdził w sprawie, iż zawarł z poprzednim wierzycielem (...) Bank S.A. umowę przelewu wierzytelności w dniu 30 listopada 2012 r., na podstawie której nabył wierzytelność przeciwko pozwanemu i wstąpił w prawa dotychczasowego wierzyciela. Z okoliczności tej powód wywodził swoją legitymację do wystąpienia z niniejszym powództwem.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda, zasadności i wysokości roszczenia.

Wskazać w tym miejscu należy, że kwestię rozkładu ciężaru dowodu reguluje art. 6 k.c. stanowiąc, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W zależności od rozstrzygniętych w procesie kwestii, ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei - na pozwanym (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1969 r., II PR 313/69). To jednak należy mieć na względzie, iż ciężar dowodu spoczywa na tym, kto twierdzi, a nie na tym, kto zaprzecza określonym faktom (ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat). Co jest o tyle zrozumiałe, iż nie sposób obciążać określonej strony ciężarem dowodzenia wystąpienia okoliczności negatywnych (vide: wyrok SN z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 449/09). Skoro pozwany zakwestionował legitymację procesową powoda, jak również zasadność i wysokość roszczenia o zapłatę kwoty wskazanej w pozwie, zatem na powodzie ciążył obowiązek wykazania tych okoliczności tj. legitymacji czynnej, zasadności i wysokości roszczenia, czemu ten nie sprostał w toku postępowania przed Sądem I instancji.

W ocenie Sądu Okręgowego powód nie wykazał, iż nabył na podstawie umowy przelewu z dnia 30 listopada 2012 r. konkretną wierzytelność należną (...) Bank S.A. od P. Ż..

Powód na potwierdzenie faktu zawarcia umowy cesji przedłożył kopię umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 listopada 2012 r. Dwie ostatnie strony umowy zostały potwierdzone za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym. W treści przedmiotowej umowy nie sprecyzowano osoby dłużnika, wysokości zadłużenia, ani tytułu zadłużenia. W § 2 ust. 1 umowy uregulowano, iż: „Cedent oświadcza, iż sprzedaje na rzecz Cesjonariusza wierzytelności wskazane w § 1 w stosunku do dłużników, których wykaz z wysokością ich zobowiązań wobec Cedenta stanowi Załącznik nr1 do niniejszej umowy, a Cesjonariusz oświadcza, że wierzytelności te kupuje”. Ponadto powód przedłożył dokument prywatny zatytułowany „Wyciąg z załącznika do

umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 listopada 2012 r.”. Na dokumencie tym, na dwóch stronach, widnieją trzy oddzielne części tabeli, która wedle twierdzeń powoda ma zawierać dane o przelanej wierzytelności. Dokument ten został opatrzony pieczęcią specjalisty ds. Wierzytelności Detalicznych M. R. oraz podpisany.

Powód nie przedłożył w sprawie załącznika nr 1 do umowy z dnia 30 listopada 2012 r., w którym określony był szczegółowy wykaz zobowiązań dłużników wobec cedenta.

W przekonaniu również Sądu Okręgowego, na podstawie dokumentu „Wyciąg z załącznika do umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 listopada 2012 r.” (k.28,29) nie można z całą pewnością stwierdzić, iż wskazane tam dane dotyczą wierzytelności dochodzonej pozwem.

W szczególności, jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, dokument ten został podpisany przez osobę, co do której powód nie wykazał, iż była ona uprawniona do składania za powoda oświadczeń woli. Sporządzonego w ten sposób wyciągu, nie można uznać za wiarygodny. Przedstawiony w takiej postaci, poza tytułem, nie nawiązuje w żaden sposób do zawartej umowy cesji. Sąd Okręgowy nie ma możliwości stwierdzenia, że dokument ten jest wiernym odwzorowaniem treści załącznika nr 1 do umowy przelewu z dnia 30 listopada 2012 r., który jest przecież integralną częścią tej umowy.

Dodatkowo do pisma procesowego z dnia 30 grudnia 2014 r. powód przedłożył kolejny dokument, który miał stanowić kolejny wyciąg z załącznika nr 1 do umowy cesji (k.130). Dokument ten zawierać miał dwie karty. Pierwsza karta dokumentu zatytułowana była „Załącznik nr 1 do umowy cesji”, została ona poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym oraz zawierała adnotację: „Zamazano dane osobowe innych dłużników ujętych w załączniku do umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 listopada 2012 r.” Karta zawierała tytuły kolumn, liczbę porządkową wierszy oraz parafy. Druga strona dokumentu zawierała numerację kolumn i wierszy oraz wiersz nr (...) zawierający dane wierzytelności dotyczącej P. Ż. oraz parafy. Karta ta została również poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika powoda w osobie radcy prawnego, jednak w treści poświadczenia nie zostało już przez pełnomocnika wskazane, jakiej umowy przelewu dotyczy poświadczany przez niego wyciąg z załącznika. Informacja ta nie została zawarta w opisie dokonanym przez pełnomocnika, ani też nie wynikała z treści poświadczanego dokumentu.

Zgodnie natomiast z art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r. nr 10, poz. 65 ze zm.) radca prawny ma prawo sporządzania poświadczeń odpisów dokumentów za zgodność z okazanym oryginałem w zakresie określonym odrębnymi przepisami. Poświadczenie powinno zawierać podpis radcy prawnego, datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, na żądanie - również godzinę dokonania czynności. Jeżeli dokument zawiera cechy szczególne (dopiski, poprawki lub uszkodzenia) radca prawny stwierdza to w poświadczeniu. W przedmiotowej sprawie radca prawny opisał cechę szczególną dokumentu znajdującego się w aktach sprawy na k.130, jednak z dokonanego poświadczenia nie wynika, że dokument znajdujący się na drugiej stronie, a zawierający dane o przedmiotowej wierzytelności, jest wyciągiem z załącznika nr 1 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 listopada 2012 r., co radca prawny mógł i powinien stwierdzić poświadczając za zgodność z oryginałem przedkładanej kserokopii.

W przekonaniu Sądu Okręgowego wyciąg z załącznika powinien być sporządzony w formie, która nie budzi wątpliwości, co do tożsamości danych tam zawartych z oryginałem.

Skoro w załączniku nr 1 do umowy zawarto przedmiot umowy - konkretnie oznaczoną wierzytelność, to naturalnym jest, że powód w celu wykazania, że nabył tę wierzytelność, winien przedłożyć ten dokument, przy czym nie jest wykluczone przedłożenie wyciągu z dokumentu, o ile nie będzie wątpliwości, iż jest on zgodny z oryginałem. W przedmiotowej sprawie tak się jednak nie stało.

Powód musi mieć na uwadze, iż wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga wykazania, że do przelewu dochodzonej należności faktycznie doszło.

Powód, na dowód zasadności dochodzonego pozwem roszczenia przedstawił nadto wyciąg z ksiąg rachunkowych z dnia 4 czerwca 2013 r., który miał poświadczać wysokość kwoty dochodzonej pozwem, odsetek umownych, odsetek i kosztów (k.16). W ocenie Sądu, dowód ten nie mógł jednak przesądzić o tym, że pozwany zobowiązany jest do zapłaty kwot w wysokości dochodzonej pozwem, pomimo, że wyciąg z ksiąg został podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych powoda i został opatrzony pieczęcią powoda. Podkreślić bowiem należy, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, został uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz za niezgodny z art. 20 Konstytucji. Tym samym przedłożony przez powoda dokument w postaci wyciągu z ksiąg nie mógł być w niniejszej sprawie traktowany jak dokument urzędowy. Tym samym nie korzystał on z przysługującego dokumentom urzędowym domniemania, iż stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone (domniemania wiarygodności tego dokumentu), które wynika z treści art. 244 § 1 k.p.c. i które skutkuje odwróceniem ciężaru dowodu w sprawie sprowadzającym się do tego, że to pozwany winien obalić prawdziwość tego dokumentu (art. 252 k.p.c.) oraz wprowadzeniem wyjątku od zasady wyrażonej w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Zawarte w wyciągu z ksiąg powoda oświadczenie, że pozwany winien zapłacić kwotę 33.397,97 zł złotych, a w tym 18.111,27 zł z tytułu kapitału, 14.490,75 zł tytułem odsetek, 795,95 zł tytułem kosztów nie korzysta zatem z domniemania prawdziwości i okoliczności związane z tym roszczeniem winien udowodnić powód. Mając na uwadze, że w sprawie nie przedstawiono innych dowodów w szczególności w postaci załącznika nr 1 do umowy przelewu, a także przy zaprzeczeniu okolicznościom, na których oparto roszczenie, Sąd Okręgowy uznał, że wyciąg z ksiąg funduszu nie może stanowić podstawy ustaleń, co do tego, że wierzytelność w żądanej pozwem wysokości istnieje.

O nabyciu przedmiotowej wierzytelności przez powoda nie świadczy również przedłożone postanowienie z dnia 12 lipca 2011 r. o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) (k.23). Ponadto dowód ten w żadnym razie nie świadczy o tym, że wierzytelność w wysokości żądanej w pozwie przelana została na powoda.

Mając na uwadze wszystko powyższe, wobec braku dokumentu, z którego wynikałoby jednoznacznie, iż wierzytelność w stosunku do pozwanego przeszła skutecznie na powoda, czyni zasadną ocenę Sądu I instancji o braku legitymacji czynnej po stronie powodowej.

Również jako chybiony jawi się zarzut nierozpoznania istoty sprawy. Zgodnie z utrwalonym poglądem Sądu Najwyższego, a wyrażonym m.in. postanowieniu z dnia 29 kwietnia 2015r. sygn. V CZ 16/15 do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy zaniechał on zbadania materialnej podstawy żądania albo oceny merytorycznych zarzutów strony, bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie. Przedmiotem sprawy było roszczenie powoda o zapłatę kwoty 33.397,97 zł z tytułu wierzytelności wynikającej z umowy zawartej między pozwanym, a (...) Bankiem S.A. we W., którą nabyć miał powód i Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący odniósł się do tego żądania, wskazując na brak wykazania przez powoda legitymacji do wystąpienia z powództwem. Sąd Okręgowy nie dopatrył się w tym zakresie naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania. Wszelkie zaniedbania powoda w zakresie wykazania legitymacji czynnej nie mogą stanowić o naruszeniu przepisów postępowania przez Sąd I instancji.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił apelację czyniąc podstawą swojego rozstrzygnięcia art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie, art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz.U. z 2013 r. poz. 490). Na zasądzone od powoda koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 1200 zł.